

JYRKI KIISKINEN

(szül. 1963 06. 01-én Helsinkiben, jelenleg Helsinkiben él, általános irodalomelméletet tanult a Helsinkii Tudomány Egyetemen, 1991–93-ban Jukka Koskelainennal, majd 1994-ben Tarja Roinilaval a Nuori Voima főszerkesztője volt, Kiiskinen és Koskelainen a lap megújításáért Eino Leino-díjat kaptak 1993-ban, 1996-tól a Books from Finland irodalmi folyóirat főszerkesztője, 1992-ben megjelent *Unelmat ja ruosteinen arki* (Álmok és rozsdás hétköznapok) riportkönyve, Kari Levolaval együtt szerkesztette a *Ryhmä 92* (92-es csoport) fiatal költők antológiáját, Lauri Otonkoskival az Elävien runoilijoiden klubi (Élő Költők Klubja 1994-es *Motmot* évkönyvét, főbb művei: *Runoilija vaaran rinteellä* (Költő a hegyoldalon) Art House kk., 1989, versek, *Sillä ei ole nimeä* (Nincsen neve) Art House kk., 1990. versek, *Silmän kartta* (A szem térképe) Tammi kk., versek, Finlandia díj-jelölt és Kalevi Jänti díjat elnyerő *Suomies* (Mocsárember) Tammi kk., 1994. regény)

Fölfelé zuhanok (Putoan ylös)

*Csak egyetlen téves lépés a kaszálon, és hajadon át
zuhanni kezdesz, mint én hajdanán
csak egyetlen téves szó, és kizuhansz,
a fekete lyukon, melyet szó ütött
szavak között.*

*Szétverte a szó a nyelvet, elemi részecskékre,
sem mire sem tudsz többé rámutatni, ujjaiddal
nem látod, nem hallod.*

*Szavait felfaló száj vagy, száját felfaló
szó, éhes száj,
mely saját arcát falja fel.*

Csak egyetlen téves pillantás, és idegen

*földre zuhansz, melléd
idegen ember zuhan, mint én
zuhantam a világ széléről, és zuhanok egyre csak.*

*Képeket, szomorú arcokat látok,
megfeketülő bárányokat és megkövült lombos fákat,
téglaépületeket, melyeket fanyar füst
fed. Emberek költöznek
mindenestül, magukkal viszik halottaikat,
betegek magukkal viszik élőiket,
élők magukkal viszik a paradicsomot.*

*Hazudnak az emlékek, ezért zuhanok
anyám arcain át,
mosoly felé zuhanok,
de az egyre csak menekül.*

Az országot lezárták (Maa on saarettu...)

*Az országot lezárták.
Olvastam az újságban.
Minden oldalról
gallyakon át
vadbikák
bámulnak rezzenetlen pofákkal.
Lerágják a palántákat.
Gyógyíthatatlan
kórság ez.*

*Hallgasd.
A tengerben csend van.
Partra fókák vetődnek.*

*Különleges
tekintet.
Apróhering tekintet.*

*Az öregek
dühösek.
Mint elődök
ők számonkérni
jöttek a tartozást.
Mert régebb
így volt ez.
Ők az újszülöttek
kik szemei becsipásodtak
mint aranybányák.
De az egyezmények
nem érvényesek többé.
Kérj tanácsot.
A gombák mesélnek.
Nincs mit tenned.
Velük nem mehetsz
táncba.
Az elnöki palota ünnepére
nem juthatsz be. A remény
igen, elvesztődött
a napraforgó
néma
ábrázatában.
Füleiket hegyezik
és lopva hallgatják
repterek elevenségét.
Ez alkalommal bátran kijelenthetem
hogy a beszéd
optimista volt. Ünnepélyes
volt.
Kristálykoronák lógtak.
Az elnök magas volt
jóvágású.
Jó évre számíthatunk.*